

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/780/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7714202519
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7714202519.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu E. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX, proti žalovanému I. AAA AUTO a.s., T., H. cesta XX, IČO: 35 858 699, o vydanie hnuteľných vecí, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu 10C 28/2014-48 z 20.5.2014 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie vo výroku o trovách konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa uznesením konanie zastavil a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Uznesenie odôvodnil tým, že žalobca podaný návrh, ktorým sa domáhal proti žalovanému vydania vecí, vzal v celom rozsahu späť podaním doručeným súdu dňa 28.4.2014, a požiadal o zastavenie konania, nakoľko žalovaný mu zaslal list, v ktorom ho vyzval na prevzatie osobných vecí. O zastavení konania súd rozhodol podľa § 96 ods. 1 a 2 O.s.p. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p. po zistení, že žalobca vzal podaný návrh v celom rozsahu späť až s poukazom na doručenie mu výzvy žalovaného na prevzatie vecí zo dňa 8.4.2014, teda po podaní návrhu na začatie konania. Tvrdenie žalovaného o tom, že ešte pred podaním návrhu na začatie konania vyzýval žalobcu na prevzatie osobných vecí, nebolo žiadnym relevantným spôsobom zdokladované, keď aj k vyjadreniu vo veci žalovaný priložil iba doklad - výzvu na prevzatie vecí zo dňa 8.4.2014. Z uvedeného súdu vyplynulo, že k späťvzatiu návrhu žalobcom došlo iba pre správanie sa žalovaného, preto o trovách zastaveného konania rozhodol tak, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

Uznesenie vo výroku o trovách konania napadol včas podaným odvolaním žalovaný, a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia. Poukázal na to, že žalobca podal na súd žalobu dňa 17.2.2014, pričom jej predmetom bola požiadavka na vydanie hnuteľných vecí (rei vindicatio), ktoré si žalobca nechal v motorovom vozidle, ktorého vady (ako kupujúci) reklamoval u žalovaného ako predávajúceho. V žalobe žalobca popisuje jednotlivé hnuteľné veci, ktoré sa nachádzali v motorovom vozidle v čase jeho odovzdania žalovanému dňa 9.12.2013. Následne žalobca v žalobe tvrdí, že žalovaný mu poslal dňa 9.1.2014 vyjadrenie k reklamácie (zisteniu závady), vozidlo si neprevzal a ani nebol vyzvaný písomne alebo iným spôsobom na prevzatie svojich osobných vecí. Žalobca sa ďalej ohľadne prevzatia hnuteľných vecí od žalovaného nijakým spôsobom v žalobe nevyjadruje, a iba uvádza, že je nespokojný so spôsobom vybavenia reklamácie, a preto podáva na žalovaného ďalšie žaloby. V tejto súvislosti poukázal na to, že sám žalobca si svoje osobné veci nechal v motorovom vozidle, ktorého vady u žalovaného reklamoval, pričom nijakým spôsobom neprejavil akúkoľvek aktivitu smerujúcu k návšteve pobočky žalovaného a prevzatia svojich vecí. Súd prvého stupňa ako dôvod pre svoj záver, že žalobca vzal späť návrh podaný dôvodne, uviedol, že žalovaný nepreukázal, že by s požiadavkou na prevzatie hnuteľných vecí kontaktoval žalobcu skôr ako písomnou výzvou zo dňa 8.4.2014, t.j. po podaní žaloby v tejto veci. K tomuto uviedol, že po doručení výzvy súdu na vyjadrenie sa k žalobe za účelom zistenia skutkového stavu, jeho zamestnanec S. E. napísal dňa 15.4.2014 mailovú správu, ktorej kópiu pripojil v prílohe a z jej obsahu vyplýva, že žalovaný telefonicky vyzýval žalobcu na prevzatie motorového vozidla,

upozorňoval ho na jeho hnutelné veci v ňom sa nachádzajúce, avšak žalobca na tieto výzvy nereagoval. Tvrdil, že hnutelné veci sa pokúšal žalobcovi odovzdať už pred podaním žaloby, avšak žalobca si ich napriek týmto upozorneniam neprevzal, a namiesto toho, aby navštívil prevádzku žalovaného za účelom prevzatia vecí alebo aby kontaktoval žalovaného a oznámil mu čas a spôsob prevzatia vecí, dňa 17.2.2014 doručil súdu žalobu. V danom prípade podľa názoru žalovaného je skutočnosťou preukazujúcou, že žaloba bola v tomto čase podaná predčasne, a teda aj bezdôvodne tá, že žalobca nepreukázal žiadnym spôsobom, že by žalovaný mu odmietal vydať jeho hnutelné veci. Práve naopak, z tvrdenia samotného žalobcu uvedeného v žalobe vyplýva, že nesúhlasil so spôsobom vybavenia reklamácie týkajúcej sa motorového vozidla a toto si nebol od žalovaného prevziať. Citoval ďalej znenie § 123 Občianskeho zákonníka a mal za to, že v tomto prípade, najmä s ohľadom na charakter hnutelných vecí, ktoré žalobca nechal v motorovom vozidle - zväzok kľúčov od rodinného domu, okuliare, čistiace prostriedky na automobil, nabíjačka na mobilný telefón a pod. je zarádzajúce, že nijakým spôsobom neprejavil snahu na prevzatie týchto vecí, ktoré mu museli chýbať, a na druhej strane pre žalovaného boli bezpredmetné a žalovaný znášal nebezpečenstvo ich poškodenia a straty, hoci ich ponechanie v motorovom vozidle v prevádzke žalovaného, žalovaný nijakým spôsobom nemohol zaviniť. Žalobca teda namiesto logického postupu - návštevy pobočky žalovaného a prevzatia vecí, podal žalobu na súd na ich vydanie. Taktiež poukázal na bod 3.7 VOP, ktoré tvoria súčasť uzavretej kúpnej zmluvy, v zmysle ktorého bol žalobca ako kupujúci povinný po vybavení reklamácie prevziať motorové vozidlo. Splnením tejto povinnosti by nepochybne mal vytvorený priestor pre prevzatie svojich osobných vecí, ktorých vydania sa domáhal v súdnom konaní. Napokon doplnil, že žalobca nepredložil nijaký dôkaz o tom, že by sa veci uvedené v žalobe, v motorovom vozidle v čase spísania reklamácie skutočne nachádzali, ani neoznačil jednotlivé veci jednoznačným spôsobom tak, aby neboli zameniteľné s inou vecou a aby rozsudok súdu bol vykonateľný. Žaloba podľa názoru žalovaného ani v tomto smere neobsahuje zákonom určené náležitosti a teda aj tieto vady žaloby by bránili jej vecnému prejednaniu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol uznesenie v napadnutom výroku zmeniť tak, že súd uloží žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v sume 139,76 € a trovy odvolacieho konania - za podanie odvolania v sume 38,96 € na označený účet žalovaného vedený vo VÚB Banka a.s.

Uznesenie vo výroku o zastavení konania nebolo odvolaním napadnuté, nadobudlo právoplatnosť (§ 206 ods. 1, 3 O.s.p.), preto v tejto časti nebolo v odvolacom konaní preskúmané.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozhodnutie o trovách konania je vecne správne, preto uznesenie v napadnutom výroku o trovách konania podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Podľa § 146 ods. 2 O.s.p. ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Z cit. ust. vyplýva, že ak došlo k zastaveniu konania, zásadne žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov podľa jeho výsledku. Len výnimočne podľa ods. 2 cit. ust. možno niektorému z účastníkov uložiť povinnosť zaplatiť druhému z účastníkov trovy zastaveného konania, a to podľa § 146 ods. 2 prvej vety O.s.p. tomu z účastníkov, ktorý zaviniť, že konanie muselo byť zastavené a podľa § 146 ods. 2 druhej vety O.s.p. odporcovi v prípade, ak pre jeho správanie bol vzatý späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne.

Ak žalobca vzal žalobu späť, potom z procesného hľadiska zásadne platí (ak nejde o prípad podľa § 146 ods. 2 druhej vety O.s.p.), že zaviniť zastavenie konania, a preto je povinný nahradiť jeho trovy. Zavinenie na zastavení konania podľa § 146 ods. 1 prvá veta O.s.p. však možno posudzovať výlučne len z procesného hľadiska, t.j. podľa procesného výsledku, a nie podľa hmotného práva, lebo potom by išlo o posúdenie dôvodnosti žaloby vo veci samej. Zákonným predpokladom pre vyslovenie povinnosti nahradiť trovy konania podľa § 146 ods. 2 druhej vety O.s.p. je jednak dôvodne podaný návrh, ale tiež správanie sa odporcu (žalovaného), pre ktoré sa návrh po jeho podaní stal bezpredmetným, pričom obidve tieto podmienky musia byť splnené súčasne. O dôvodnosti podania návrhu je treba uvažovať z hľadiska vzťahu výsledku správania sa odporcu k požiadavkám navrhovateľa, čo znamená, že návrh je

podaný dôvodne najmä v prípade, kedy odporca po začatí konania navrhovateľa uspokojí, a to aj vtedy, ak by uspokojil navrhovateľa, hoci k tomu nemal právnu povinnosť. Ak má teda také správanie, ktoré spôsobilo zastavenie konania, ísť na ťarchu odporcu, musí ísť o procesnú situáciu, kedy sa odporca zachoval v intenciách žalobného návrhu (petitu), pričom medzi správaním odporcu a žalobným návrhom musí byť vecná spojitosť. V takom prípade má navrhovateľ právo, aby mu odporca nahradil trovy, ktoré účelne vynaložil na uplatňovanie svojho práva.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa pri rozhodovaní o náhrade trov zastaveného konania postupoval v súlade s cit. ustanoveniami a uvedenými zásadami a správne rozhodol, pokiaľ uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi účelne vynaložené trovy konania podľa § 146 ods. 2 druhá veta O.s.p., s prihliadnutím na správanie sa žalovaného, ktorý splnil požiadavku žalobcu a vydal mu osobné veci bez toho, aby o žalobe (meritórne) rozhodol súd, preto z tohto dôvodu sa žaloba po jej podaní stala bezpredmetnou a bola vzatá späť iba pre správanie sa žalovaného, a teda ide o prípad podľa § 146 ods. 2 druhej vety O.s.p.

Žalovaný v odvolaní neuviedol skutočnosti, ktoré by spochybnili správnosť rozhodnutia o trovách konania z hľadiska právneho posúdenia veci a odôvodňovali záver o nespĺnení zákonných predpokladov pre rozhodnutie o trovách zastaveného konania v posudzovanej veci podľa § 146 ods. 2 druhej vety O.s.p., preto odvolanie nemožno považovať za opodstatnené a odvolací súd potvrdil uznesenie v napadnutom výroku o trovách konania podľa § 219 O.s.p. ako vecne správne.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.